

[Finansministeren.]

giver mig anledning dertil — er det, fordi begrebet selvpensionister efter min mening er et meget udflydende begreb. Naturligvis er det ganske klart i de tilfælde, hvor folk har pensioneret sig selv ved at indbetale præmier i en årrække og så får en pension. Det er det mest enkle. Men der findes også en række mennesker, som har pensioneret sig selv på anden måde — meget ofte kombineret med forsikring — ved at sætte penge i sparekassen, ved at købe obligationer eller ved at have deres egen lille ejendom; det er også tilfældet blandt folk, der fortsat er erhvervsdrivende efter det 65. år, men som har fået nedsat deres indtjeningsevne på grund af, at de knap kan passe deres forretning så godt som tidligere. De kan have indtægter, hvori der også indgår renter af obligationer o. lign., og derfor er det mest korrekt, hvis det ikke skal føre til forskelsbehandling, at tage alle med, der er fyldt 65 år.

Til det ærede medlem hr. Poul Møller kan jeg svare, at vi er enige om, at det forsørgerbegreb, vi har i dag, er dårligt. Nu mener det ærede medlem imidlertid, at vi her på ganske kort tid kan lave et nyt forsørgerbegreb, og nævnte det, der findes i den forrige regerings skattereforforslag. Er det ærede medlem ganske sikker på, at dette forsørgerbegreb kan opnå flertal her i tinget? Er det ærede medlem ganske sikker på, at dette forsørgerbegreb uden videre kan anvendes indenfor tjenestemandsløvgivningen og sociallovgivningen? Jeg tror, det ærede medlem må tænke sig om en gang til, hvis han tror, at man ved et snuptag kan løse et så stort problem. Det ærede medlem skulle hellere gå ind i arbejdet i skattereforudvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Hans Knudsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om præmiering af opsparing.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 653, fremsættelsen i tidenden sp. 884).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Eriksen: Naturligvis kan det diskuteres, om det reelt er muligt at fremme opsparingen gennem kunstige midler, og jeg skal ikke lægge skjul på, at min tro derpå ikke er så stor, og at jeg under normale forhold ville være meget betænkelig ved, at staten yder opsparingspræmie. Men vi har ikke normale tider, og fra alle sider erkender man, at er der noget, samfundet trænger til i den nuværende situation, er det øget opsparing. Jeg tror også, de fleste vil være enige i, at det, som det først og fremmest gælder om, er at få borgerne til at begynde som sparere. Erfaringen viser, at hvis en person først er begyndt at spare, så tager den ene tikroneseddel den anden, og så bliver de små beløb til større. Jeg vil ikke bruge udtrykket: een gang sparer, altid sparer; men jeg vil hævde, at i uhyre mange tilfælde går det således, at den, der først er begyndt at spare, også fortsætter dermed. Den lov, der vedtoges i fjor, animerer til en sådan begyndelse, men den har den fejl, at adskillige ikke tør lade det opsparde beløb binde i 3 år af skræk for, at de på et eller andet tidspunkt inden udløbet af de 3 år skulle få brug for pengene. Med den ændring, der her foreslås, forsvinder grundlaget for en sådan ængstelse, idet det herefter uden indsendelse af ansøgning eller andre formaliteter bliver muligt at hæve på den bundne konto, naturligvis mod at præmiebeløbet fradrages. Dette vil sikkert bidrage til øget udnyttelse af loven, og jeg anbefaler derfor lovforslaget til vedtagelse.

Thorkil Kristensen: Formålet med denne lov er at fremme den private opsparing, og dette formål kan vi allesammen i høj grad give tilslutning til; spørgsmålet er kun, om den form, man har fundet frem til i den lov, der nu foreslås forlænget, er den rigtige, og det kan der vistnok være en del tvivl om. Loven var jo et hastværks-